

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708763000784/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

rede, da hun vilde tale – saa slyngede hun Armen om hans Hals og besvarede hans Kys.

Judas! Judas! hviskede det indeni ham. Han knugede sit Ansigt mod hendes Skulder, kyssede hende bag Øret, paa Halsen, mod Brystrundingen ... Hun fo'r sammen, rejste sig, lod sig falde ned paa hans Skød og sagde: Du elsker mig! Elsker Du mig? Sig, at Du elsker mig! Aa, er det virkelig sandt? ...

Han kyssede hende ømt og hæftigt. Døren gik op. Fru Funch kom ind i sit Værelse med Bøger under Armen, Parasollen i Haanden.

Fru Funch slap Parasollen. Annette sprang op med et lille Skrig og kastede sig om hendes Hals: Anna, Anna, vi er forlovede! –

Fru Funch havde en Taare sitrende i Øjeranden. Gerhard stod for hende med bøjet Hoved. Hun slap Annette, gik frem imod ham, greb hans Haand og søgte hans Blik. Han saa' ind i hendes Øjne, rørt ved at se Taarer deri, bøjede sig frem og mærkede hendes Læber imod sin Kind.

Det brændte ham, det stilfærdige, ømme Kys.

Hvad siger *De*? spurgte han hviskende, ærbødigt.

Gør hende lykkelig! svarede hendes Øjne. Tror De, at De kan? spurgte hendes Tanker. Hvorfor har De ikke talt til mig? ... hviskede hendes Læber. Og hun saa' paa ham med et dybt, klart Blik. Han rødmede.

Annette skød sig ind imellem dem, hængte sig ved hans Skulder, lo, græd, omfavnede ham og sagde: Aa, jeg har ikke turdet sige hende det ... men jeg vidste det lige fra den Aften i Theatret ... Vidste Du det ogsaa, Henrik? –

Han tog hende ind til sig, viste hende smilende frem for Fru Funch og sagde:

Er hun ikke uimodstaaelig? *Kan* man andet end være forelsket i hende? Jeg er glad! hvor jeg er glad! –

Og indeni ham var der noget, som sagde: Jeg er glad over, at jeg nu har brændt mine Skibe! ...

Fru Funch saa' straalende paa dem begge. Saa gik hun sagte ud af Døren.

Da hun var gaaet, brast Annette pludselig i Graad. Gerhard